

[Τὸ «Ἐθν. Ἡμερολόγιον» συγκαταριθμῆται ἀπὸ τοῦ περυσικοῦ ἤδη τόμου μεταξὺ τῶν συνεργατῶν αὐτοῦ καὶ ἓνα ἐπὶ πλέον καλὸν

ἐργάτην καὶ ἀντιπρόσωπον τῆς ἀνά τὴν Μικρασίαν νεοελληνικῆς λογοτεχνίας: τὸν ἐν Περγάμῳ κ. Κ. Ι. Φριλίγγον. Γεννηθεὶς ἐν Κουκλουτζᾷ τῆς Σμύρνης, ἐξεπαιδεύθη ἐν τῇ αὐτόθι Εὐαγγελ. Σχολῇ καὶ εἶτα ἐν τῇ Θεολογικῇ τῆς Χάλκης. Ἐκεῖ, εἰς τὸ ποιητικὸν νησάκι τῆς Προποντίδος, ὅπου ὁ ψίδυρος τοῦ δάσους καὶ ὁ φλοῖσφος τοῦ αἰγιαλοῦ ἀπηχοῦν ἀκόμη ἐν παραδόσεως τοὺς μελωδικούς στίχους τοῦ Ταυταλίδου καὶ τοῦ Βιζυηνοῦ, πλὴν τῶν εἰδικῶν του μελετῶν, κατεγίνετο καὶ περὶ τὴν ποίησιν καὶ τὴν λογογραφίαν δημοσιεῶν τὰ πρωτόλεια αὐτοῦ εἰς διάφορα φύλλα καὶ περιοδικὰ Σμύρνης καὶ Κων. λεως. Ἀπὸ πέντε περίπου ἔτῶν, ἀποβαλὼν τὸ ἱερατικὸν ἔνδυμα, ἐργάζεται ἐν Περγάμῳ καταγινόμενος ἅμα μετ' ἀφοσιώσεως καὶ εἰς τὴν φιλολογίαν. Ἐξέδωκε διαφόρους πραγματείας, ὡς λ. χ. περὶ τῆς «Χριστιανικῆς Τέχνης», περὶ «Εἰκονομαχίας», περὶ τοῦ «Πνεύματος τῆς νησιείας», περὶ τοῦ «Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ὡς ποιητοῦ» κλπ. Ἐδημοσίευσεν τὴν ποιητικὴν συλλογὴν «Τὰ τραγούδια τῆς σκιάς», ἔχει δὲ ἀνεκδοτὸν καὶ τριπρακτὸν δράμα «Ἄγνη». Τελευταῖον ἔφερεν εἰς φῶς καὶ τὰ «Λαϊκὰ Μαθήματα». Ὡς μικρὸν ἀπόγευμα τῆς ποιητικῆς του ἰδιοφυΐας καταχωρίζομεν ἠδὲ τινὰ ἐκ τῶν ἀνεκδότων λυρικῶν του].

ΟΣΟ ΠΗΓΑΙΝΩ...

Κι' ὅσο πηγαίνω, δὲ θεωρῶ μπροστά μου φῶς κανένα,
καὶ συλλογιέμαι ἀθέλητα τὰ μαῦρα περασμένα
καὶ κάποια ἀναγαλλιάσματα 'ς ἐκείνα ἂν βρῶ, θυμᾶμαι
μὲ τί χαρὲς ἀρχίσαμε, μὲ τί ἐλπίδες πᾶμε.
Κ' ἔτσι, σὲ γέλια ἀνάμεσα καὶ σὲ φαρομάκια γέρονω,
σι' ἀγκάθια τῶνα χέρι μου, καὶ σιάνθια τᾶλλο φέρονω.

ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ

Κύλα, γκρινιάση, ποταμέ, κάτω ἀπ' τὰρχαῖα κάστρα
καὶ μέσ' σιὰ θεῖα σου νερά, ποῦ ἀντιφεγγίζουν τ' ἄστρα
καὶ ομίγουνε σιτῆς δάφνες σου πουλιὰ καὶ πεταλοῦδες,
κράτα τὰ λόγια ποῦ ἄκουσες καὶ τὰ μυστήρια ποῦδες,

ὅταν τὸ κάσιτρο ἀφήγανε κόρες γεμαῖτες νειᾶτα
καὶ σιὰ νερά σου παιζανε· τὰ μυστικά τους κρόατα,
καὶ οἷζ' τα στοῦ ἄγιαλοῦ ποῦ πᾶς τὰ μωρωμένα βάθη,
μαρογαϊτάρια νὰ γενοῦν, κανεῖς νὰ μὴ τὰ μάθη.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Κιτρινοῦσαν καὶ γύρανε τὰ στάχνα πέρα ὡς πέρα,
καὶ σιὸ λιοπύρι ἀναψεν ὁ κάμπος ὁ πλατύς·
κουδοῦνι δὲν ἀκούγεται γιὰ πιστικοῦ φλογέρα,
γιὰ τὸ βαθὺ ἄουχάλισμα ποῦ κάνει ὁ θεοιστής.

Καὶ λυώνουν τὰ βωδόμεξα στοῦ κάμπου τὸ ἑλιοπύρι
καὶ μέσ' στ' ἀλλάκι ξεδιψᾷ ὁ σκύλος τοῦ ζευγαῖ,
κ' ἡ βοσκοπούλα σιὸ παχὺ πλατάνι πάει νὰ γύρη
καὶ σιὸ γλυκό της ὄνειρο τ' ἀρνιά της σαλαγᾷ.

ΤΟ ΛΕΙΨΑΝΟ

Τὴν πέρασαν τὴν κόρη τὴν πεντάμορφη
τοῦ γάμου της ντυμένη τὰ στολίδια·
κι' ὁ χάρος μιὰ γραμμὴν ἀπὸ τὰ κάλλη της
δὲν ἄλλαξε, τὴν ἄφησε τὴν ἴδια.

Καὶ στήλωσε, θαρρεῖς, ματιὰ περήφανη
σιὰ ὄνειρα ποῦ ἀνοίχθηκαν μπροστά της·
πολλὲς πλιὸ πεθαμμένες στέκουν γύρω της
καὶ κλαῖνε τὴν ἀθάνατη ἐμμορφιά της.

ΗΛΙΘΒΑΣΙΔΕΜΜΑ

Ὁ Βασιλεὺς ξερύχησε κ' ἡ γῆ τὸν σαβανώνει
κι' ἀπλώνεται ὀλοκόκκινο σιτὸν οὐρανὸ σεντόνι,
πανώρηο νεκροσέντονο σιὰ νέφη καρφωμένο
καὶ φθάνει ὡς τὰ κύματα σιμὰ σιτὸν πεθαμμένο.

Καὶ τὸ φεγγάρι σιωπηλὸ τῶρα σταλάζει δάκρυ
καὶ βάζει μαῦρο φόρεμα ἡ γῆ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη,
καὶ τᾶστρο, πολυέλαιοι, ἀνάβουν σιτὴ θανάτου
καὶ θεὰ οὐβύσουν μοναχὰ σιτὴ νεκρανάστασί του.

Κ. Ι. ΦΡΙΑΛΙΓΓΟΣ

Σκέψεις καὶ γνώμαι

Ἡ εὐτυχία δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἦνε χυμένη σιὸ ἴδιο καλοῦπι γιὰ ὅλους.
Πρέπει νὰ ταιριάξῃ σιτὸν καθένα χωριστά. Ὁμοιάζει σάν τὸ ὑπόδημα.
Διὰ νὰ ἐφαρμόζεται καὶ νὰ μᾶς πηγαίνει καλά, πρέπει νὰ ἦνε κατεσκευα-
σμένον διὰ τὸ ἰδικόν μας πόδι καὶ ὄχι διὰ τὰ πόδια τῶν ἄλλων. Ὀλίγον
πλατύτερον ἢ ὀλίγον στενότερον τὸ ὑπόδημα τῶν ἄλλων, πάντοτε μᾶς
εἶνε ἀχρηστον καὶ ἐνοχλητικόν.